

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

# အဘွားပြောသော နိုင်ငံတကာပုံပြင်များ

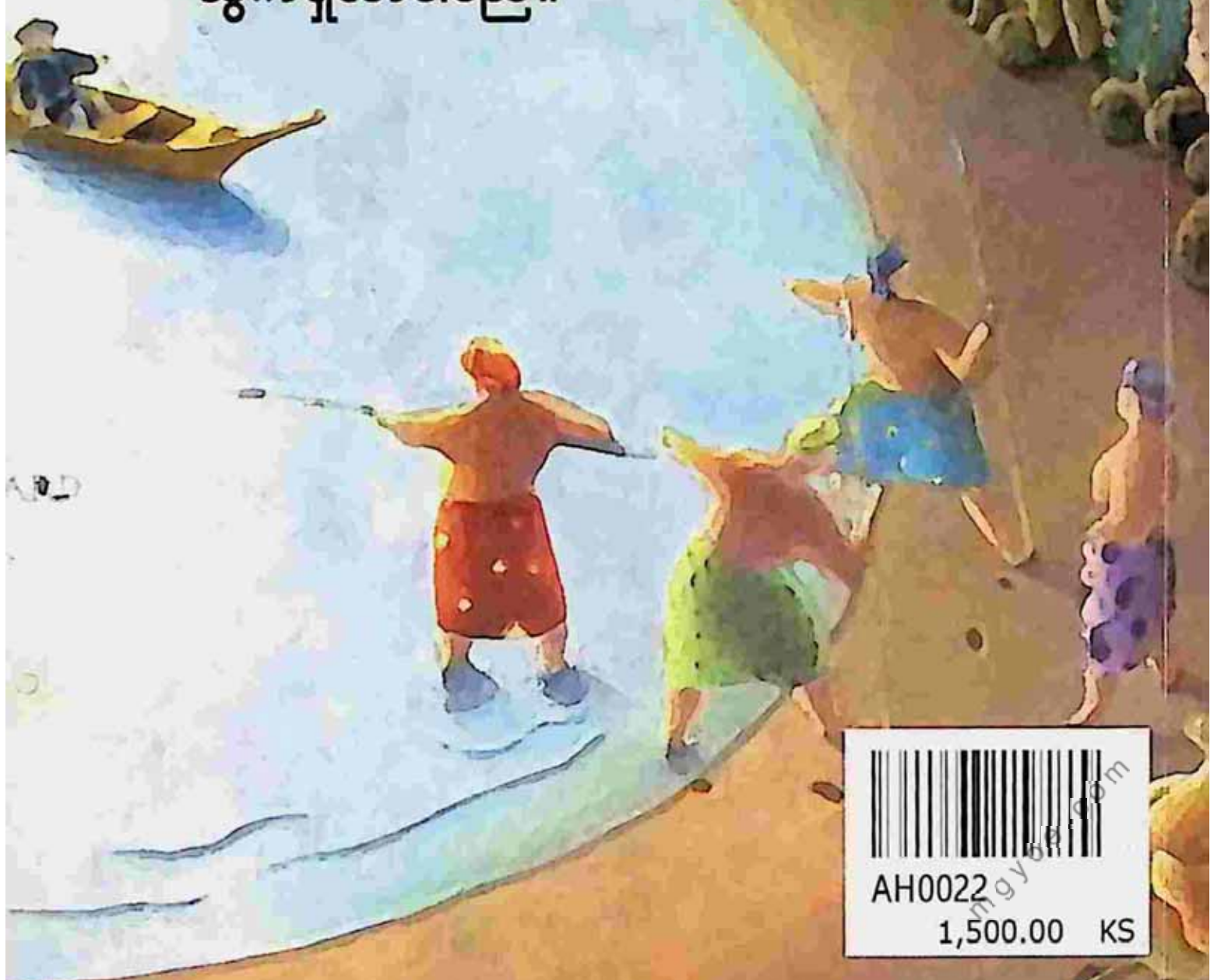
အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ

တီချယ်လှိုင်-ပြန်ဆိုတင်ဆက်သည်။

GRANDMA TALES



တီချယ်လှိုင်ရဲ့  
ကလေးများအတွက်  
ရည်ရွယ်ပြန်ဆိုပေးထားတဲ့  
အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နှစ်ဘာသာ  
ပုံပြင်စာအုပ်များ  
ဆက်တိုက်  
ထွက်ရှိလာပါမည်။



AH0022  
1,500.00 KS

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ။  
 ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။  
 အပြင်အဆင် - အမ်အက်စ်အို  
 ၂၀၁၄၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀  
 ရောင်းစျေး ၁၅၀၀ ကျပ်



အဘွားပြောသောနိုင်ငံတကာပုံပြင်များ(အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ)  
 တီချယ်လိုင် - ရန်ကုန်း၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၂၀၁၄၊  
 စာမျက်နှာ ၁၀၂၊ မျက်နှာ၊ ၁၂.၅ စင်တီ x ၁၈.၅ စင်တီ  
 (၁) အဘွားပြောသောနိုင်ငံတကာပုံပြင်များ(အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ)





အဘွားပြောသော  
နိုင်ငံတကာပုံပြင်များ  
(အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ)

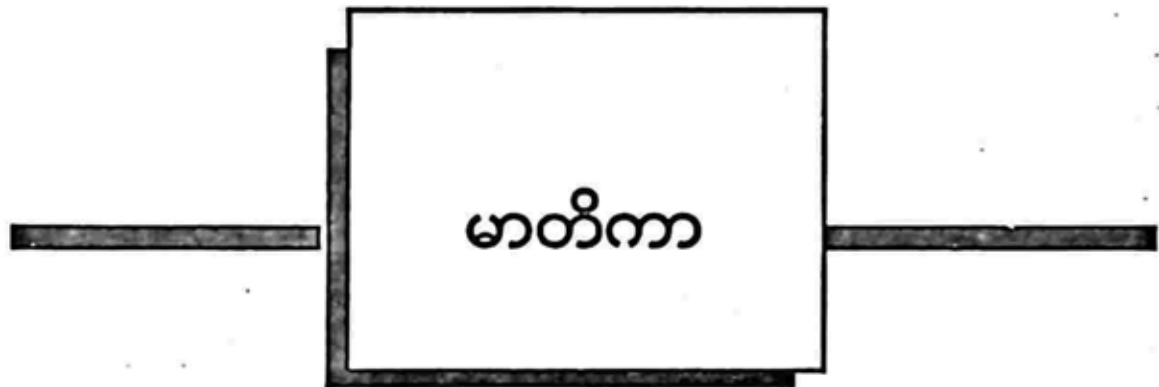
GRANDMA TALES

တီချယ်လှိုင်  
ပြန်ဆိုတင်ဆက်သည်။



mgyc.com

mgyc.com



၁။ သစ်ခုတ်သမားနဲ့ သူ့ပုဆိန်	
The Woodcutter and His Axe	၁
၂။ မိုမိုနဲ့ နတ်သူငယ်	
Mo Mo and the Elf	၁၅
၃။ လူကလေးနဲ့ ဝံပုလွေ	
The Boy and The Wolf	၂၅
၄။ နွားပြာကြီး	
The blue bull	၃၃
၅။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်	
The Two Sisters	၄၄
၆။ ဈေးအကြီးဆုံးသောဥ	
The Most Expensive Eggs	၅၃

၇။	တံငါသည်နဲ့ ဝက်ဝံ	
	The Fisherman and The Bear	၆၉
၈။	ကျီးကန်းရဲ့ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံမှု	
	The Crow's Sacrifice	၇၇
၉။	ဆုတောင်းမှု ၃ မှု	
	The Three Wishes	၉၀
၁၀။	ပါးနပ်တဲ့ ကျားမ	
	The Clever Tigress	၁၀၃
၁၁။	တိုနိုင်သလောက် တိုပါစေ	
	As Short As Possible	၁၁၈
၁၂။	ခရီးသွား ၄ ယောက်	
	The Four Travellers	၁၃၁
၁၃။	ပညာရှိငှက်	
	The Wise Bird	၁၄၈
၁၄။	ပန်းသည် သားအမိ	
	The Flower Woman and Her Son	၁၆၀
၁၅။	သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်	
	The Two Friends	၁၇၂





သစ်ခုတ်သမားနဲ့ သူ့ပုဆိန်  
**The Woodcutter and His Axe**

**Once in a small village lived a very poor woodcutter. He lived with his wife in a hut.**

တစ်ခါတုန်းက ရွာငယ်လေးတစ်ရွာမှာ အလွန်ဆင်းရဲတဲ့ သစ်ခုတ်သမားတစ်ယောက် နေထိုင်သတဲ့။ သူက ဇနီးဖြစ်သူနဲ့ အတူ တဲအိမ်လေးမှာ ချို့ချို့တဲ့တဲ့ နေရရှာတယ်။

**His earnings were so meager that, many days they had to go without food.**

သူ့ဝင်ငွေက နည်းပါးလွန်းတာကြောင့် သူတို့ဇနီးမောင်နှံ မစားရ၊ မသောက်ရတဲ့နေ့တွေ အများကြီးပဲတဲ့။



One day, the woodcutter decided to go cut woods from the forest. So, he took his iron axe and set off to the forest with an empty stomach, as he had not eaten anything.

တစ်နေ့မှာ သစ်ခုတ်သမားက တောထဲက သစ်တွေကို ခုတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ သစ်ခုတ်သမားက သူ့ရဲ့ပုဆိန်ကို ယူပြီး ဘာမှမစားမသောက်ဘဲနဲ့ တောထဲကိုထွက်သွားခဲ့တယ်။

On reaching the forest, he found a tree and began to cut its branch. Close to the tree, there was a deep lake. As the woodcutter began to cut the branch, the sun was shining brightly and sweat was rolling through his body. "Oh what a hot day it is!" he told himself. The woodcutter began to feel dizzy because of hunger. Just then, as he was cutting the branch, his iron axe fell into the lake.

တောထဲကိုရောက်တော့ သစ်ပင်တစ်ပင်ကိုတွေ့တာနဲ့ အကိုင်းတွေကို စခုတ်လိုက်တယ်။

သစ်ခုတ်သမားက သစ်ပင်အနားကပ်သွားတော့ အတော့

အဘွားပြောသော နိုင်ငံတကာပုံပြင်များ





နက်တဲ့ ရေကန်တစ်ကန်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

သစ်ခုတ်သမား သစ်ပင်ကိုစခုတ်တဲ့အချိန်မှာ နေကလည်း ကျဲကျဲပူနေတော့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေရွဲရွဲစိုနေတော့တာပေါ့။  
“အိုး ... ဒီနေ့ တော်တော်ပူပါလား” လို့ သစ်ခုတ်သမားက တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်လိုက်တယ်။

သစ်ခုတ်သမားက ဗိုက်တအားဆာလာလို့ ခေါင်းမူးလာ သတဲ့။

သစ်ခုတ်သမားက ခေါင်းမူးမူးနဲ့ သစ်ဆက်ခုတ်ရင်း သူ့ပုဆိန်က ရေထဲကို ရုတ်တရက်ကျသွားတယ်။

**The poor woodcutter was shocked. He did not know how to swim, to go into the water. He began to cry, “Now what am I going to do? I have lost my axe too, because of my carelessness! I have no money to eat, from where will I buy an axe!”**

ပုဆိန်လွတ်ကျသွားတော့ သစ်ခုတ်သမားက ရုတ်တရက် စိတ်ထိခိုက်သွားတယ်။ သူက ရေထဲဆင်းဖို့ ရေဘယ်လိုကူးရမယ် ဆိုတာကို မသိဘူး။

“အခု ငါဘာလုပ်ရတော့မှာလဲ။ ငါ့ပုဆိန်လည်း ငါပေါ့ဆ လို့ ပျောက်သွားပြီ။ ငါ့မှာ စားဖို့ငွေလည်းမရှိဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ် ပုဆိန်ကို ဝယ်နိုင်မှာလဲ” ဆိုပြီး ငိုနေသတဲ့။

အဘူးပြောသော နိုင်ငံတကာပုံပြင်များ



He sobbed like a small child. Just then to his amazement, a fairy came out of the lake and asked him what was wrong. “I am a poor woodcutter. I was cutting wood here when my axe fell into this lake. What will I do now? How will I earn for my wife?” he said and began to cry again.

သစ်ခုတ်သမားက ကလေးတစ်ယောက်လို ရှိုက်ကြီးတင်ငိုနေတုန်း ရုတ်တရက် အံ့ဩစရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒါကတော့ နတ်သမီးတစ်ပါးက ရေနံထဲကနေထွက်လာပြီး သစ်ခုတ်သမားကို “ဘာဖြစ်လို့လဲ” လို့ မေးလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်က ဆင်းရဲမွဲတေတဲ့ သစ်ခုတ်သမားတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော် ဒီနေရာမှာ သစ်ခုတ်နေတုန်း ကျွန်တော့်ပုဆိန်က ရေနံထဲကျသွားတယ်။ ကျွန်တော် အခု ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကျွန်တော့်ဇနီးအတွက် ပိုက်ဆံဘယ်လိုရှာရပါ့မလဲ” လို့ သစ်ခုတ်သမားက ပြန်ဖြေပြီး ထပ်ငိုလိုက်ပါတယ်။

The fairy felt sorry for the poor man. “Don’t worry, young man!” she said. “I will search and get your axe back!” The woodcutter was thrilled to hear this. “Thank you, kind fairy,” he said.



နတ်သမီးက သစ်ခုတ်သမား သူဆင်းရဲအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ “ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့။ ကျုပ် သင့်ရဲ့ပုဆိန်ကို ရှာပြီး ပြန်ပေးပါ့မယ်” လို့ပြောတော့ သစ်ခုတ်သမားလည်း ဝမ်းသာပြီး စိတ်လှုပ်ရှားသွားတယ်။ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နတ်သမီးရယ်” ဆိုပြီး သစ်ခုတ်သမားက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကျေးဇူးတင်သွားတယ်။

**The fairy went into the lake and returned with a golden axe. “Here is your axe!” she said giving the golden axe to the woodcutter. “No, no. This is a golden axe, it is not mine!” he said.**

နတ်သမီးက ရေကန်ထဲဆင်းသွားပြီး ခဏအကြာတော့ ရွှေပုဆိန်တစ်လက်နဲ့အတူ ပြန်ပေါ်လာတယ်။ “ရော ဒီမှာ သင့်ပုဆိန်” လို့ပြောပြီး နတ်သမီးက သစ်ခုတ်သမားကို ရွှေပုဆိန်ကမ်းပေးလိုက်တယ်။ ဒါကို သစ်ခုတ်သမားက “ဒါ ရွှေပုဆိန်ပဲ။ ဒါ ကျုပ်ဟာမဟုတ်ဘူး” လို့ ငြင်းလိုက်တယ်။

**The fairy went again into the water and now she came back with a silver axe. “Here take your axe!” she said. When the woodcutter saw the silver axe, he was disappointed. “No, this is not my axe, too! This is a silver axe, while mine is an ordinary iron axe!” he said.**

အဘွားပြောသော နိုင်ငံတကာပုံပြင်များ



နတ်သမီးက ဒုတိယအကြိမ် ရေထဲဆင်းသွားပြီး ခဏကြာတော့ ငွေပုဆိန်တစ်လက် ပါလာပြန်တယ်။ “ရော့ ဒီမှာ သင့်ပုဆိန် ယူလိုက်” လို့ နတ်သမီးကပေးတော့ ပုဆိန်ကို မြင်လိုက်တဲ့ သစ်ခုတ်သမားက တော်တော်စိတ်ပျက်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ “ဒါလည်း ကျုပ်ရဲ့ဟာမဟုတ်ဘူး။ ဒီပုဆိန်က ငွေပုဆိန်ပဲ။ ကျုပ်ပုဆိန်က သံနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ရိုးရိုးပုဆိန်ပါ” လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။

**So, the fairy went into the lake for the third time. This time she brought a copper axe with her. “I hope this is your axe!” she said and gave the copper axe to the woodcutter. But the woodcutter told her that, this copper axe was not his too, as his was only an ordinary axe.**

ဒီလိုနဲ့ နတ်သမီးလည်း တတိယအကြိမ်မြောက် ရေကန်ထဲကို ဆင်းသွားတယ်။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာ နတ်သမီးက ကြေးပုဆိန်တစ်လက်နဲ့အတူ ပြန်ပေါ်လာပြီး “ဒါကတော့ သင့်ပုဆိန်အမှန်ဖြစ်မယ်လို့ မျှော်လင့်ရတာပဲ” ဆိုပြီး သစ်ခုတ်သမားကို ကမ်းပေးလိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ သစ်ခုတ်သမားက “ဒီကြေးပုဆိန်က ကျုပ်ဟာမဟုတ်သေးဘူး။ ကျုပ်ဟာက သံနဲ့လုပ်တဲ့ ရိုးရိုးပုဆိန်ပါ” လို့ နတ်သမီးကို ထပ်ပြောလိုက်တယ်။



The fairy went in search for the axe, once again. Now she came back with the iron axe. As soon as the woodcutter saw his axe, he jumped with joy. "This is my axe!" he said and took it from the fairy and thanked her.

ဒီတော့ နတ်သမီးလည်း ပုဆိန်ကို နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ရှာဖို့ ရေကန်ထဲဆင်းသွားပြန်တယ်။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ နတ်သမီးက သံပုဆိန်တစ်လက်နဲ့အတူ ပြန်ရောက်လာတယ်။ အဲဒီသံပုဆိန်ကို သစ်ခုတ်သမား တွေ့တွေ့ချင်းပဲ ပျော်ပြီးထခုန်လိုက်တယ်။ "ဒါ ကျုပ်ရဲ့ပုဆိန်ပဲ" လို့ပြောပြီး နတ်သမီးဆီကနေ လှမ်းယူလိုက်တယ်။ သစ်ခုတ်သမားက နတ်သမီးရဲ့အကူအညီတွေအပေါ် ကျေးဇူးတင်သွားပါတယ်။

The fairy was too pleased with the sincerity of the poor woodcutter. "Young man, though you are poor, you are very sincere. I am very pleased with you that, in spite of being starved you were not greedy! If you had wanted, you could have easily taken the other axes which I gave you, but you were very honest. So, as a sign of gratitude,

အဘွားပြောသော နိုင်ငံတကာပုံပြင်များ



**I want to give you the golden, silver and copper axes. Please take it!" she said and handed the axes to the woodcutter. The woodcutter was very happy.**

နတ်သမီးက ဆင်းရဲပေမယ့် ရိုးသားလှတဲ့ သစ်ခုတ်သမားကို သဘောကျသွားပြီး “သင်ဟာ ဆင်းရဲပေမယ့် အလွန်ရိုးသားလွန်းလို့ သင့်ကို လေးစားနှစ်သက်မိပါတယ်။ သင်ဟာ ဆင်းရဲပြီး စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ဘဝ ရောက်နေတာတောင် လောဘမကြီးဘူး။ သင်သာ လောဘရှိခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ရွှေပုဆိန်၊ ငွေပုဆိန်၊ ကြေးပုဆိန်တွေကို အလွယ်တကူယူခဲ့မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သင်က ရိုးသားလို့ မယူခဲ့ဘူး။ အခု ကျွန်ုပ်က သင့်ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကြေး ပုဆိန် ၃ လက်စလုံးကို ပေးမယ် ယူလိုက်ပါ” လို့ပြောပြီး ပုဆိန်တွေကို ကမ်းပေးတော့ သစ်ခုတ်သမားလည်း ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စွာနဲ့ လက်ခံလိုက်တယ်။

**When he reached home, he showed the axes to his wife. His wife was very happy, too. “That fairy was indeed very kind to me!” he told his wife and explained the whole story to her.**

သစ်ခုတ်သမားက အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ ဇနီးဖြစ်သူကို ပုဆိန်တွေပြလိုက်တယ်။ ဇနီးသည်ကလည်း အရမ်းဝမ်းသာသွား



တာပေါ့။ အဲဒီနတ်သမီးက ငါ့ကို အရမ်းတကယ်သနားသွားတာ”ဆိုပြီး သစ်ခုတ်သမားက ဇနီးသည်ကို ဇာတ်လမ်းအစအဆုံး ပြောပြလိုက်တာပေါ့။

**The woodcutter’s neighbour was a very greedy fellow. He heard the entire conversation of the woodcutter and his wife. He thought to himself, “Let me also try my luck!”**

သစ်ခုတ်သမားရဲ့ အိမ်နီးချင်းတစ်ဦးက လောဘကြီးသူတစ်ဦးဖြစ်တယ်။ သူက သစ်ခုတ်သမားရဲ့ ဇာတ်လမ်းအစအဆုံးကို ကြားသွားပြီး “ငါ့ကံကို ကံကောင်း/မကောင်း စမ်းကြည့်ရမယ်”လို့ တွေးလိုက်တယ်။

**So, the next day, he took his iron axe and set out to the forest. He too, chose to cut the branch of a tree, which was close to the lake.**

ဒီလိုနဲ့ နောက်တစ်နေ့မှာ အဲဒီအိမ်နီးချင်းက သူ့သံပုဆိန်ကို ကိုင်ပြီး တောထဲကိုသွားခဲ့တယ်။ သူကလည်း ပထမသစ်ခုတ်သမားလို ခုတ်မယ့်သစ်ပင်ကို ရွေးပြီး အကိုင်းအခက်တွေကို စပြီး ခုတ်ချလိုက်တယ်။ အဲဒီလူခုတ်တဲ့အပင်ကလည်း ရေကန်နားမှာပဲတဲ့။



He began to cut the branch. Then suddenly, he himself threw his axe into the lake and began to cry loudly. There was no sign of any fairy. "What is taking the fairy so long to come out!" he thought. Then he cried louder. Hearing the loud cries, the fairy finally came out of the lake. "Why are you crying?" asked the fairy. The woodcutter said, "I have lost my axe, it fell into the lake! Could you find it for me?"

ဒီလိုနဲ့ အိမ်နီးချင်းသစ်ခုတ်သမားက သစ်ကိုင်းတွေကို ခုတ်နေရင်းနဲ့ ရုတ်တရက် ပုဆိန်ကို ရေကန်ထဲ တမင်လွင့်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်နဲ့ ထိုင်ငိုပါတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နတ်သမီးမှ ပေါ်မလာခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီသစ်ခုတ်သမားက "နတ်သမီးတွေက ဘာကြောင့်ထွက်လာဖို့ ကြာနေရတာလဲ" လို့ စဉ်းစားပြီး နောက်တစ်ကြိမ်အော်ငိုလိုက်ပါတယ်။

ကျယ်လောင်တဲ့ငိုသံကိုကြားရတော့ နောက်ဆုံးမှာ နတ်သမီးက ရေကန်ထဲကနေထွက်လာပြီး "သင် ဘာကြောင့်ငိုနေတာလဲ" လို့မေးလိုက်တယ်။ ဒီအခါ သစ်ခုတ်သမားက "ကျုပ်ပုဆိန်ပျောက်သွားလို့၊ ပုဆိန်က ခုတ်နေရင်းနဲ့ ရေကန်ထဲကျသွားတယ်။ သင် ကျုပ်ကို ရှာပေးနိုင်မလား" လို့ နတ်သမီးကို မေးလိုက်တယ်။



The fairy went inside the lake to find the axe. After a while, she returned with the copper axe. "Here it is!" she said. The man said, "This is not mine, mine is more expensive!" So the fairy went inside the lake again and came out with a silver axe. "Is this your axe?" she asked. The greedy fellow said, "This is not mine too, as mine is a more valuable one!" So, the fairy went again and came out with a glittering golden axe. As soon as the greedy man saw the golden axe, he said, "This is mine! This is mine! Give it to me and give me the other axes too, as I was so sincere!"

နတ်သမီးလည်း သစ်ခုတ်သမားအတွက် ရေနံထဲဆင်းပြီး ပုဆိန်ကိုရှာပေးတယ်။ ခဏကြာတော့ ကြေးပုဆိန်တစ်လက်နဲ့ အတူ နတ်သမီး ပြန်ပေါ်လာတယ်။ "ဒီမှာတွေ့ပြီ" ဆိုပြီး နတ်သမီးက သစ်ခုတ်သမားကို ကြေးပုဆိန် လှမ်းပေးတယ်။ ထိုအခါ သစ်ခုတ်သမားက "အဲဒါ ကျုပ်ဟာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ဟာက ပိုဈေးကြီးတယ်" လို့ ပြောလိုက်တော့ နတ်သမီးလည်း ရေထဲဆင်းပြီး နောက်တစ်ခါသွားပြန်ရှာတယ်။ ခဏနေတော့ ပြန်ပေါ်လာ

အဘွားပြောသော နိုင်ငံတကာပုံပြင်များ



ပြီး “ဒါ သင့်ဟာလား” လို့ မေးပြီး သစ်ခုတ်သမားကို ငွေပုဆိန် လှမ်းပေးလိုက်တယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာလည်း လောဘကြီးတဲ့ သစ် ခုတ်သမားက “ဒါလည်း ကျုပ်ဟာမဟုတ်သေးဘူး။ ကျုပ်ပုဆိန် က ပိုပြီးတန်ဖိုးရှိတယ်” လို့ ပြောပြန်သတဲ့။ ဒီတော့ နတ်သမီး လည်း ရေကန်ထဲကို တတိယအကြိမ်မြောက် ထပ်ဆင်းပြီး သွား ရှာပြန်တယ်။ ခဏကြာတော့ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေတဲ့ ရွှေပုဆိန်တစ်လက်နဲ့အတူ ပြန်ပေါ်လာတယ်။ နတ်သမီးက ဘာမှ မမေးရသေးခင်မှာပဲ ရွှေပုဆိန်ကိုတွေ့လိုက်ရတဲ့ လောဘကြီးသူ သစ်ခုတ်သမားက “ဒါငါ့ဟာ ... ငါ့ဟာ” ဆိုပြီး “အဲဒါ ကျုပ်ကို ပေးပါ၊ ကျုပ်ပုဆိန်ပါ။ ကျုပ်က ရိုးသားတာမို့လို့ ကျန်တဲ့ပုဆိန် တွေကိုလည်းပေးပါ” ဆိုပြီး လောဘတကြီးနဲ့ နတ်သမီးဆီကနေ တောင်းနေသတဲ့။

**The fairy said, “My friend, you are not a sincere person, but a greedy one. I was just testing your honesty and you have failed. As a punishment for your dishonesty, you will not get any of the axes, not even your own axe!” Saying this, the fairy went inside the lake.**

ထိုအခါ နတ်သမီးက “ဒီမှာမိတ်ဆွေ၊ သင်က ရိုးသားတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ လောဘကြီးတဲ့သူသာဖြစ်တယ်။ ကျွန်ုပ် သင့်ရိုးသား မှုကို စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးပြီ။ အဲဒီမှာ ခင်ဗျား ရှုံးတယ်။ ပြစ်ဒဏ်အနေ



နဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်ပုဆိန်ကိုမှ မရစေရဘူး။ ခင်ဗျား တကယ်ပျောက် သွားတဲ့ သံပုဆိန်ပါ မရတော့ဘူး” လို့ပြောပြီး နတ်သမီးက ရေကန် ထဲမှာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တယ်။

**As for the greedy man, he sat down there with a hand on his head. “What have I done? Because of my greed, I have lost my own axe too!” The greedy man returned home sadly.**

လောဘကြီးတဲ့ သစ်ခုတ်သမားအတွက်တော့ လက်မှိုင့်ကျ ပြီး ထိုင်ချလိုက်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။ “ငါ ဘာမှားသွားတာလဲ၊ ဘာတွေလုပ်လိုက်တာလဲ။ ငါ့ရဲ့လောဘ ကြောင့် ငါ့ကိုယ်ပိုင်သံပုဆိန်တောင် ဆုံးရှုံးသွားရပါလား” ဆိုပြီး ဝမ်းနည်းနည်းနဲ့ပဲ အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့ရသတဲ့ကွယ်။





မိုမိုနဲ့ နတ်သူငယ်  
**Mo Mo and the Elf**

Once upon a time, there was a boy named Momo. He lived with his parents in a small house near a forest. They were very poor, and quite often they had very little food to eat. In spite of this, Momo and his parents were very happy. They were always kind and generous to others.

တစ်ခါတုန်းက မိုမိုလို့ခေါ်တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက သစ်တောအနီးကအိမ်ကလေးမှာ မိဘတွေနဲ့အတူနေသတဲ့။ မိုမိုတို့မိသားစုက တအားဆင်းရဲကြတယ်။ တစ်ခါတလေ စားဖို့တောင်အနိုင်နိုင် ဖြစ်တတ်သေးတယ်။ ဒီလို ဆင်းရဲ

ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ကြားထဲက မိုမိုနဲ့ သူ့မိဘတွေက အလွန်ပျော်ရွှင်၊  
 စိတ်ချမ်းသာနေလေ့ရှိတယ်။ သူတို့မိသားစုကအမြဲတစေ တစ်ဖက်  
 သားအပေါ် စိတ်ကောင်းစေတနာအားဖြိုးကူညီတတ်ကြတယ်။

Every morning, Momo's father would go into the forest to cut wood. At noon, Momo would carry lunch for his father. One such noon, as Momo walked into the forest, he saw an old man sitting under a tree. As Momo passed by, the old man said, "O little child! I am hungry and tired. Please give me something to eat." Momo had only two slices of bread and some sugar. He thought, "If I give this food to the old man, my father will have to go hungry." The next moment, he thought, "I shall go home and bring my share of lunch for my father. I am not very hungry anyway." So thinking, Momo happily offered the food to the old man.

နံနက်တိုင်း မိုမိုရဲ့ဖခင်က သစ်ခုတ်ဖို့ သစ်တောထဲကိုသွား

ရတယ်။ မွန်းလွဲချိန်ရောက်ရင်တော့ မိုမိုက သူ့ဖခင်အတွက် နေ့လယ်စာ သွားပို့ပေးရတယ်။ တစ်ရက်သောနေ့ခင်းမှာတော့ မိုမိုက သစ်တောထဲကိုဖြတ်သွားတုန်း သစ်ပင်အောက်မှာထိုင်နေတဲ့ အဘိုးအိုတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်တယ်။ မိုမိုက အဲဒီအဘိုးအိုနားကို ဖြတ်သွားတော့ “အိုး ... ကလေးရေ၊ အဘ ဗိုက်ဆာပြီး မောပန်းနေတယ်ကွယ့်။ စားစရာတစ်ခုခုလောက် ကျေးဇူးပြုပြီး ပေးခဲ့ပါလား” လို့ပြောတော့ မိုမိုက ခုလိုစဉ်းစားလိုက်တယ်။ “ငါ့မှာ ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်နဲ့ သကြားနည်းနည်းတော့ပါတယ်။ ဒီအဘကို ငါ ပေါင်မုန့်တွေကျွေးလိုက်ရင် ငါ့အဖေ မစားရတော့ဘဲ ဆာနေမှာ” လို့ပေါ့။ ခဏကြာတော့ မိုမိုက “ငါ အိမ်ပြန်ပြီး ငါ့ဝေစု ပေါင်မုန့်ကို အဖေကျွေးလိုက်ရင် ဖြစ်တာပဲ။ ငါကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဗိုက်ဆာမှာမဟုတ်ပါဘူး” လို့ စိတ်ကူးရလိုက်တယ်။ ဒီလို အစီအစဉ်နဲ့ မိုမိုက အဘိုးအိုကို ပေါင်မုန့်တွေကျွေးလိုက်တာပေါ့။

**Suddenly, there was a flash of light. And the old man transformed into an elf. “I am pleased with you, Momo!” said the elf, smiling. “You are very kind and helpful.” Then he gave Momo a magic bag and said, “This bag will give you gold coins whenever you need. Just say, ‘Fill up Bag, Fill up!’ And the bag will fill up with gold coins! When**



you have had enough, just say, 'Stop Bag, Stop!' and it will stop." Momo thanked the elf and ran home, carrying the magic bag carefully in his little hands.

ထိုအချိန်မှာ ရုတ်တရက် အလင်းတန်းတစ်ခုထွက်လာပြီး အဘိုးအိုက နတ်သူငယ်အဖြစ် ပြောင်းသွားတယ်။ ပြီးတော့ နတ်သူငယ်က “ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် မိမိ” လို့ ပြုံးပြီးပြောလိုက်တယ်။ ထို့နောက် နတ်သူငယ်က “မင်းက သနားကြင်နာတတ်တယ်။ သူများကို ကူညီတတ်တယ်” လို့ပြောပြီး နတ်သူငယ်က မိမိကို မှော်လွယ်အိတ်တစ်လုံး ပေးလိုက်တယ်။ “ရော့ ... ဒီလွယ်အိတ်က မင်း ပိုက်ဆံလိုတဲ့အခါတိုင်း ရွှေဒင်္ဂါးတွေ ပေးလိမ့်မယ်။ မင်းက ပါးစပ်ကနေပြီး ‘အိတ်ရေ ... ဖြည့်ပေးပါ ... ဖြည့်ပေးပါ’ လို့သာပြောပေး အိတ်မှာ ရွှေဒင်္ဂါးတွေ အလိုလိုပြည့်လာလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ မင်းက လောက်ပြီလို့ဆိုရင် ‘အိတ်ရေ ... ရပ်ပါ ... ရပ်ပါ’ လို့သာ ပြောပေး သူ့အလိုလို ရပ်သွားလိမ့်မယ်” လို့ မှာလိုက်သတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ မိမိလည်း နတ်သူငယ်ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောဆိုပြီး အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့တယ်။ မိမိက မှော်လွယ်အိတ်ကို သူ့လက်သေးသေးလေးတွေနဲ့ သေသေချာချာဂရုစိုက်ပြီး ကိုင်ခဲ့တာပေါ့။

Momo's mother was delighted to see the bag. That evening, when

အဘွားပြောသော နိုင်ငံတကာပုံပြင်များ



Momo's father returned home, they all sat around the bag and said, "Fill up Bag, Fill up!" And the bag filled up with gold coins. "Stop Bag, Stop!" Momo and his parents cried of joy; they were no more poor. Now, it so happened that their neighbour, a wicked and greedy man, found out the secret of the magic bag.

မိုမိုရဲ့ မိခင်က မှော်လွယ်အိတ်ကိုမြင်တော့ ဝမ်းသာသွားတယ်။ အဲဒီနေ့ညနေ မိုမိုဖခင် အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ မိသားစု ၃ ယောက်စလုံး မှော်လွယ်အိတ်ဘေးမှာဝိုင်းပြီး "အိတ်ရေ ... ဖြည့်ပေးပါ၊ ဖြည့်ပေးပါ" လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ အိတ်ထဲမှ ရွှေဒင်္ဂါးပြားတွေ အပြည့်ပေါ်လာတယ်။ မိုမိုနဲ့ သူ့မိဘတွေက အိတ်လျှံကျမှာ စိုးလို့ "အိတ်ရေ ... ရပ်ပါ၊ ရပ်ပါ" လို့ပြောတော့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေ လျှံမကျဘဲ ရပ်သွားခဲ့တယ်။ မိုမိုတို့မိသားစု ၃ ယောက်ကတော့ ပျော်မဆုံးမော်မဆုံးပေါ့။ သူတို့ နောက်ထပ်ဆင်းရဲစရာမရှိတော့ဘူးပေါ့။ မိုမိုတို့ မှော်လွယ်အိတ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကောက်ကျစ်ပြီး လောဘကြီးတဲ့ အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်က သိသွားသတဲ့။

One night, the greedy neighbour stole away the magic bag. "Oh, I just can't wait anymore," he cried. "Fill up



“Bag, Fill up!” Instantly, the bag began to fill up, but not with gold coins. It filled up with hay instead! In his shock and fear, the greedy man forgot to say ‘Stop Bag, Stop!’ and the bag continued producing hay. Soon, the entire room was filled with hay, with the greedy man being crushed under its weight. “Help, help!” he cried. Hearing his cries, Momo and his parents came running to the greedy man’s house. Momo quickly understood the matter and cried, “Stop Bag, Stop!” Then they cleared the hay and saved the greedy man.

တစ်ညမှာ လောဘကြီးတဲ့ အိမ်နီးချင်းက မိုမိုတို့အိမ်က မှော်လွယ်အိတ်ကို ခိုးယူသွားတယ်။ ပြီးတော့ “အိုး ... ငါတော့ ကြာကြာမစောင့်နိုင်ဘူး” ဆိုပြီး မှော်လွယ်အိတ်ကို “အိတ်ရေ ... ဖြည့်ပေးပါ၊ အမြန်ဖြည့်ပေးပါ” ဆိုပြီး တလိုက်တယ်။ မှော်လွယ်အိတ်ကလည်း ချက်ချင်းပဲ ပြည့်မောက်တက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေတော့ မဟုတ်ဘူး။ အိတ်က မြက်ခြောက်တွေနဲ့ ပြည့်လာတာပါ။ ဒီမြင်ကွင်းကိုမြင်တော့ လောဘကြီးတဲ့အိမ်နီးချင်းက စိတ်ထိခိုက်ပြီး ကြောက်စိတ်ဝင်သွားတယ်။ သူက အိတ်ရေ...

အဘွားပြောသော နိုင်ငံတကာပုံပြင်များ





ရပ်ပါ။ ရပ်ပါလို့ပြောဖို့ မေ့နေတော့ အိတ်ထဲက မြက်ခြောက်တွေ လျှံလျှံတက်လာပြီး အဲဒီအိမ်နီးချင်းရဲ့ အခန်းတစ်ခန်းလုံး ပြည့်သွားတာပေါ့။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မြက်ခြောက်တွေပိုများလာတော့ အဲဒီအိမ်နီးချင်းလည်း မြက်ခြောက်တွေအောက်မှာ ပိသွားတယ်။ ထိုအခါ အိမ်နီးချင်းက ကြောက်လန့်ပြီး “ကယ်ကြပါ၊ ကယ်ကြပါ” လို့ အော်တော့ မိုမိုနဲ့ သူ့မိဘတွေက အဲဒီအိမ်ကိုအပြေးသွားကယ်ပေးကြပါတယ်။ မိုမိုက အခြေအနေကို ချက်ချင်းနားလည်လိုက်ပြီး “အိတ်ရေ ... ရပ်ပါ၊ ရပ်ပါ” လို့ အော်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မိုမိုတို့ မိသားစုက မြက်ခြောက်တွေကို ရှင်းလင်းဖယ်ရှားပြီး လောဘကြီးတဲ့ အိမ်နီးချင်းကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ကြတယ်။

Suddenly, there appeared the elf. He looked at the greedy man and said, “You were rightly punished for your greed and wickedness. The magic bag helps only those who are kind and generous, like Momo.” The greedy man apologised for his misdeed and returned the magic bag to Momo, promising never to be greedy again. Now Momo handed over the magic bag to the elf and said, “Please take back your magic bag, O kind elf! No more wealth

အဘွားပြောသော နိုင်ငံတကာပုံပြင်များ



do I need. What we have is enough for us.” “I am proud of you, Momo!” said the elf. “Whenever you need my help, just think of me and I shall be there!” Saying this, the elf disappeared. Momo and his parents lived happily ever after.

ဒီအချိန်မှာ ရုတ်တရက် နတ်သူငယ်ပေါ်လာတယ်။ သူက လောဘကြီးတဲ့ အိမ်နီးချင်းကိုကြည့်ပြီး “မင်းရဲ့လောဘနဲ့ မကောင်းတဲ့စိတ်ထားအတွက် အမှန်တကယ်အပြစ်ဒဏ်ခံရတာပဲ”

“မှော်လွယ်အိတ်ဆိုတာ မိမိလို သနားကြင်နာတတ်ပြီး စိတ်ထားမွန်မြတ်တဲ့သူတွေကိုသာ အကူအညီပေးနိုင်တာ” လို့ပြောတော့ လောဘကြီးတဲ့ အိမ်နီးချင်းလည်း သူ့အမှားအတွက် နတ်သူငယ်ကို တောင်းပန်ပြီး မိမိဆီ မှော်လွယ်အိတ်ပြန်ပေးလိုက်တယ်။ ထိုအချိန်ကစပြီး အိမ်နီးချင်းလည်း နောင် လောဘမတက်ရဲတော့ပါဘူး။ မိမိက အိမ်နီးချင်းပြန်ပေးတဲ့ မှော်လွယ်အိတ်ကို နတ်သူငယ်ဆီ ပြန်ပေးပြန်တယ်။ ပြီးတော့ မိမိက “သင့်မှော်လွယ်အိတ်ကို ကျေးဇူးပြုပြီး ပြန်ယူလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီထက်ချမ်းသာဖို့လည်း မလိုတော့ပါဘူး။ အခုရထားတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လုံလောက်ပါတယ်” လို့ပြောတော့ နတ်သူငယ်က “ငါမင်းအတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ် မိမိ။ မင်းငါ့အကူအညီကို လိုတယ်ဆိုရင် အချိန်မရွေး တလိုက်ပါ။ ငါ ဘယ်နေရာပဲဖြစ်ဖြစ် အရောက်လာခဲ့ပါ



တိချယ်လှိုင်

မယ်"လို့ ပြောပြီး ပျောက်ကွယ်သွားသတဲ့။ ဒီအချိန်ကစပြီး မိုမိုတို့  
မိသားစုလည်း ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာနဲ့ သက်ဆုံးတိုင်နေထိုင်သွား  
သတဲ့ကွယ်။





လူကလေးနဲ့ ဝံပုလွေ  
**The Boy and The Wolf**

Once, there lived a young boy and his father. They owned a goat and sold its milk to earn their livelihood. The boy was very naughty and was always in search of an opportunity to make fun of others. One day, the boy's father asked him to take the goat out for grazing. So, he led the goat to the meadows at the foot of the hill. The boy sat idle while the goat nibbled on the lush grass.

တစ်ခါတုန်းက လူကလေးတစ်ယောက်နဲ့ သူ့ဖခင်တို့



အတူနေထိုင်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့သားအဖမှာ ဆိတ်မတစ်ကောင် ရှိသတဲ့။ လူကလေးတို့သားအဖက ဆိတ်နို့ရောင်းရင်းနဲ့ အသက်မွေးကြတယ်။ လူကလေးဟာ အင်မတန် ပြောစကား ဆိုစကား နားမထောင်ဘဲ သူများကို စနောက်လှောင်ပြောင်ဖို့ အမြဲအခွင့်ကောင်း စောင့်နေတတ်တယ်။

တစ်နေ့မှာ ဖခင်ဖြစ်သူက ဆိတ်ကို စားကျက်မှာသွား ကျောင်းဖို့ပြောလိုက်တယ်။

ဒီတော့ လူကလေးလည်း ဆိတ်ကိုခေါ်ပြီး တောင်ကုန်း အောက်ခြေက စားကျက်မှာ သွားကျောင်းလိုက်တယ်။ ဆိတ်က အစားနေတုန်း လူကလေးက ထိုင်ရင်း ပျင်းနေသတဲ့။

Suddenly, the boy had an idea. "Let me have some fun," he thought. Then he stood up, cupped his hands over his mouth and began to shout at the top of his voice. "Wolf... wolf! Someone help me! There's a wolf here! Help!" cried the boy. A few villagers, who were cutting grass down the hill, heard his loud cries and ran for his help. "The boy seems to be in danger. Let's go fast, the boy will be killed otherwise," they told to each other as they hurried up in the direction of the cries.



ရုတ်တရက် လူကလေးက အကြိတစ်ခုခုသွားတယ်။ “နည်းနည်းတော့ နောက်ပြောင်လိုက်ဦးမယ်” လို့ သူ စဉ်းစားပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ပါးစပ်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ကာပြီး “ဝံပုလွေ၊ ဝံပုလွေ လာပြီဗျို့။ ကယ်ကြပါဦး၊ ဟိုမှာ ဝံပုလွေတွေ လာနေပြီ၊ ကယ်ကြပါ” လို့ အသံကုန်အော်လိုက်သတဲ့။ ဒါကို တောင်စောင်းမှာမြက်ရိတ်နေတဲ့ ရွာသားတွေကကြားတော့ လူကလေးကို ကယ်ဖို့ပြေးလာကြတာပေါ့။ “လူကလေးတော့ အန္တရာယ်ကျနေပြီ၊ မြန်မြန်သွားကြစို့” လို့ ရွာသားတွေက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ပြောပြီး အသံလာရာဘက်ကို သုတ်ခြေတင်လာကြတာပေါ့။

When they reached the spot, they found the boy not only safe, but also standing and clapping his hands in joy. “Ha! Ha! Ha! I fooled you all!” the boy said, laughing and making faces at the people. The villagers were furious with the boy but could do nothing. They returned to their work, feeling disgusted. Some days passed, the boy again took the goat out for a graze. While the goat enjoyed her meal, the boy felt bored simply sitting on a hillock. So, he decided to have some





fun and played the same trick again. “Wolf... wolf! A wolf is taking away my goat. Someone please help me,” cried the boy. The farmers working in the fields heard the boy’s cries and came running for his help. But to their annoyance, there was no wolf and the boy was clapping his hands, shouting, “Fools, fools, you all are fools.” And then he laughed, “Hehehehehe... hohohohoho!” The farmers felt angry but could do nothing.

လူကလေးအော်တဲ့နေရာကိုရောက်တော့ လူကလေးက ဘေးကင်းရုံတင်မကဘဲ ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ မတ်တတ်ရပ် လက်ခုပ်တီးနေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ “ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို အရူးလုပ်တာပါ ဟာဟ”လို့ ရယ်မောပြီး လူကလေးက ရောက်လာတဲ့လူတွေကိုတောင် မျက်နှာပြောင်လိုက်သေးတယ်။

ရွာသားတွေက လူကလေးကို တော်တော်ဒေါသထွက်သွားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ဒီတော့ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်ပြန်သွားလုပ်ကြတာပေါ့။ ရက်တွေကြာလာပြီး တစ်နေ့မှာ လူကလေးက အရင်တစ်ခါလိုပဲ တောင်ကုန်းအောက်မြက်ခင်းမှာ ဆိတ်သွားကျောင်းတယ်။ ဆိတ်က ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ အစာစားနေတုန်းမှာ လူကလေးက တောင်ကုန်းမှာထိုင်ပြီး ပျင်းနေသတဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ

တစ်ခုခုပျော်စရာဖြစ်အောင် နောက်ပြောင်ဖို့ စဉ်းစားပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခါမှာလည်း “ဝံပုလွေဗျို... ဝံပုလွေ၊ ဝံပုလွေ ကျုပ်ဆိတ်ကို ဆွဲသွားပြီ၊ ကယ်ပေးကြပါခင်ဗျာ” လို့ အော်လိုက်တယ်။

လယ်ကွင်းထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ လယ်သမားတွေက လူကလေးရဲ့အော်သံကြားလို့ ကူညီဖို့ အပြေးရောက်လာကြတယ်။ နေရာကိုရောက်တော့ ဘာဝံပုလွေမှမရှိဘဲ လူကလေးက လက်ခုပ်တီးပြီး “အရူးတွေ၊ အရူးတွေ ခင်ဗျားတို့အားလုံး အရူးတွေ” လို့ပြောပြီး လှောင်ပြောင်ရယ်မောသတဲ့။ လယ်သမားတွေက ဒေါသထွက်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးပေါ့။

Another few days passed. One day, the boy was again out in the meadows with his goat. While he was lying down, the boy heard a deep growl from the bushes nearby. When he looked closely, he saw a wolf glaring at him. He was too stunned even to move. All of a sudden, the wolf pounced upon the goat and tried to carry it away. The boy cried loudly, “Help, please help! A wolf is carrying away my goat.” The villagers who were cutting grass down the hill heard the boy’s cries, but they did not respond, thinking, “The naughty boy must be playing the same



trick again!” The farmers working in the fields too, heard the boy’s cries, but were unmoved, thinking, “He is again up to his nasty pranks!”

ဒီလိုနဲ့ နောက်ထပ်ရက်အနည်းငယ်ကြာပြီး တစ်နေ့မှာ ... လူကလေးက နောက်ဟစ်ကြိမ် ဆိတ်ကျောင်းဖို့ မြက်ခင်းစားကျက်ကို ထွက်ခဲ့တယ်။ လူကလေးက တောင်ကုန်းပေါ်မှာ လှဲနေတုန်း အနီးနား ချုံပုတ်က မာန်ဖီသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတယ်။ လူကလေးက အနားကပ်ပြီးသွားကြည့်လိုက်တော့ ဝံပုလွေတစ်ကောင်က သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ လူကလေးက ခန္ဓာကိုယ်လှုပ်လို့မရအောင်အထိ ကြောက်လန့်သွားတယ်။ ရုတ်တရက် ဝံပုလွေက ဆိတ်ပေါ်ကို ခုန်အုပ်လိုက်တယ်။ ဝံပုလွေက ဆိတ်ကိုချီပြီး ယူသွားဖို့ကြိုးစားတယ်။ လူကလေးက “ကယ်ကြပါ၊ ကယ်ကြပါ၊ ကျုပ်ဆိတ်ကို ချီသွားပါပြီ” လို့ အော်သတဲ့။ လူကလေးရဲ့အော်သံကို တောင်စောင်းမှာမြက်ရိတ်နေတဲ့ ရွာသားတွေက ကြားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ဒီတစ်ခါ ဘာတုံ့ပြန်မှုမှမရှိဘဲ “ဒီကလေး ငါတို့ကို ထပ်ပြီး စနောက်ပြန်ပြီ” လို့ ထင်နေတာပေါ့။ လူကလေးရဲ့အော်သံကို လယ်ကွင်းထဲက လယ်သမားတွေကလည်းကြားပြန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကလည်း မလှုပ်မယှက်ပါပဲ။ “ဒီကလေး ငါတို့ကို နောက်ပြန်ပြီ” လို့ပဲ ထင်နေကြတာပေါ့။

The wolf carried away the goat and the boy could not do anything. Crying and running in fear, he reached home



and told his father all that had happened. When the news spread, the villagers and the farmers came to the boy's house and told his father how the boy had been making fool of them all these days. "That is why we did not believe his cries for help when he was really in danger," said the people. The boy felt ashamed of himself. He had learned a good lesson. From that day, he never made fun of others.

ဝံပုလွေက ဆိတ်ကိုချီပြီး ပြေးသွားပေမယ့် လူကလေးက ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘဲ ကြောက်လန့်ပြီး ပြေးလွှားအော်ဟစ်နေတယ်။ လူကလေးက အိမ်ကိုအရောက်ပြေးလာပြီး အဖြစ်အပျက်ကို ဖခင် ဖြစ်သူကို ပြောပြတယ်။ လူကလေးဆိတ်ကို ဝံပုလွေချီသွားတဲ့ သတင်း ပြန့်သွားတော့ လယ်သမားနဲ့ ရွာသားတွေက လူကလေး ရဲ့အိမ်ကိုရောက်လာပြီး "အရင်ရက်တွေက သူတို့ကို ဒါမျိုးအကြိမ် ကြိမ် နောက်ပြောင်ခဲ့ပုံကို အဖေဖြစ်သူကို ပြောပြကြတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့က သူအော်ဟစ်အကူအညီတောင်းတာကို မယုံခဲ့တာပါ" လို့ ရွာသားတွေက ဝိုင်းပြောကြတယ်။ လူကလေး လည်း သူ့ကိုယ်သူ တအားရှက်ပြီး သင်ခန်းစာကောင်းကောင်း ရသွားတယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး လူကလေးက ဘယ်သူ့ကိုမှ စနောက်တာတွေ မလုပ်တော့ဘူးတဲ့ကွယ်။ ■



နွားပြာကြီး  
**The blue bull**

One winter, it was so cold that the birds decided not to fly and the fish preferred not to swim and even the snow turned blue. Late at night, it got so frigid that spoken words could hardly be heard and people had to wait until sun rose up to find out what the folks were talking about the night before.

တစ်ခုသော ဆောင်းတွင်းမှာ တအားအေးလွန်းလို့ ငှက်တွေ မပျံနိုင်၊ ငါးတွေ ရေမကူးနိုင်တဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒါကြောင့် နှင်းတွေ အပြာရောင်ပြောင်းသွားတာတောင် မပျံသန်း၊ မကူးခတ် ကြဖို့ တိရစ္ဆာန်တွေက ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။



ညဘက်တွေမှာ အေးလွန်းလို့ တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက် မနည်းကြားအောင်ပြောနေရတယ်။ ဒီတော့ လူတွေအားလုံး ညဘက်မှာပြောတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို အဖြေရှာဖို့ နေထွက်အလာကို စောင့်ရတော့မှာပေါ့။

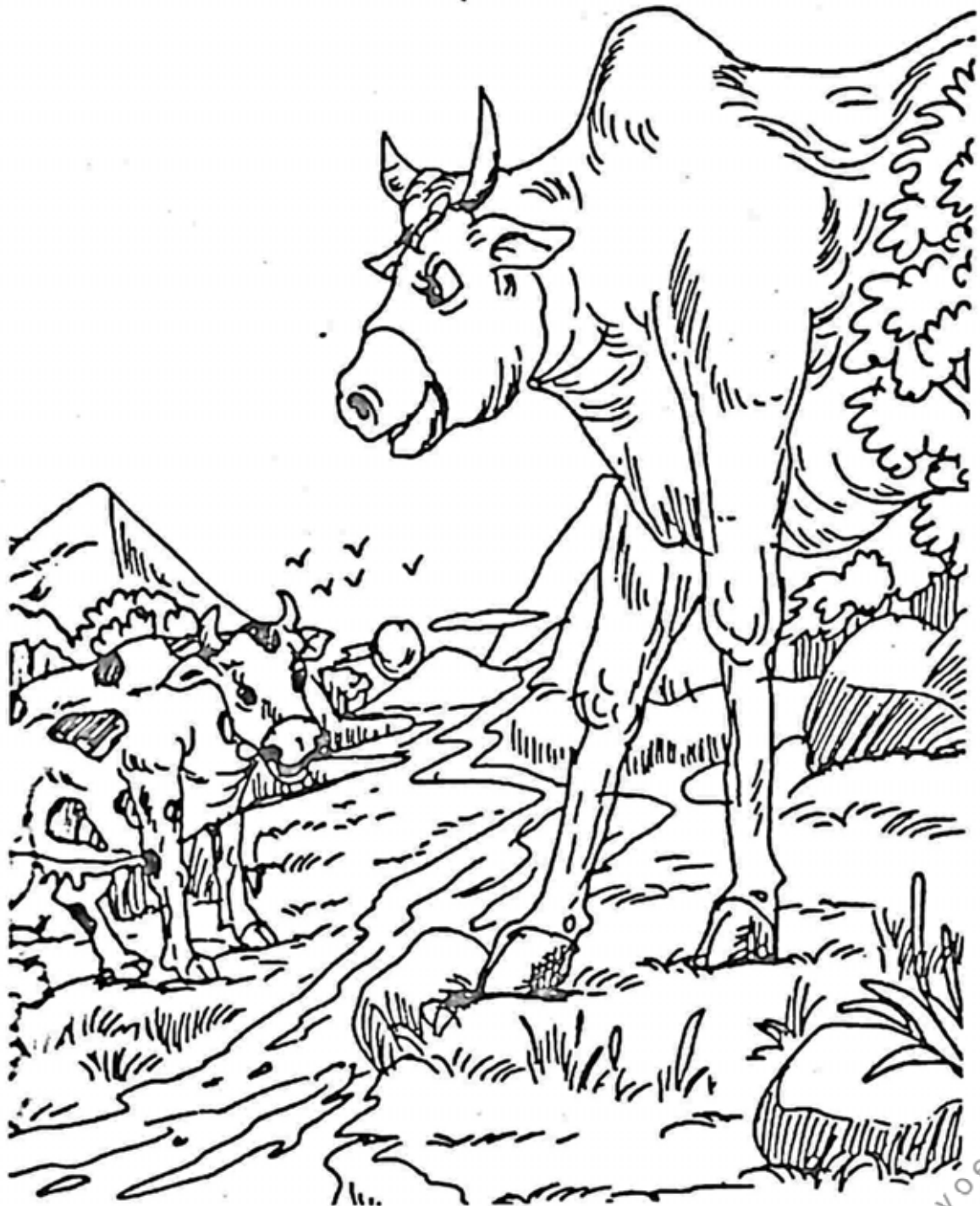
One such winter day, David went out walking in the woods. He was knee-deep in blue snow when he heard a funny sound. Looking down, he saw a teeny-tiny baby blue bull hopping about in the snow and snorting with rage as he was too short to see over the drifts.

အခုလိုဆောင်းရက်မှာ ဒေးဗစ်က သစ်တောထဲကို လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့တယ်။

ဒေးဗစ်က ဒူးဆစ်လောက်နက်တဲ့ အပြာရောင်နှင်းတောထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေရင်း ပျော်ရွှင်မြူးထူးတဲ့ အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

ဒေးဗစ်က အောက်ကိုကြည့်လိုက်တော့ သေးငယ်တဲ့ နွားပြာလေးတစ်ကောင်က နှင်းတောထဲ ပျော်ရွှင်ခုန်ပေါက်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ နွားပြာလေးက အရပ်တအားပုတော့ နှင်းပုံတွေကိုကျော်ကြည့်ရဖို့အတွက် ဒေါသထွက်ပြီး နှာမူတ်နေတယ်။

David laughed when he saw the spunky little critter and took the little





blue mite home with him. "Come with me, I will take you home!" He warmed the little bull up by the fire and the little fellow fluffed up and dried out, but he remained as blue as the snow that had stained him in the first place. So, David called him The Blue Bull.

ဒေးဗစ်က သွက်လက်ချာချာပြီး သတ္တိရှိတဲ့နွားလေးကိုကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်တယ်။ ဒေးဗစ်က အဲဒီနွားကလေးကို "လာ ... ငါနဲ့လိုက်ခဲ့၊ အိမ်ခေါ်သွားတယ်" လို့ ပြောပြီးခေါ်လာခဲ့တယ်။ အိမ်ရောက်တော့ ဒေးဗစ်က နွားလေးနွေးအောင် မီးဖိုအနားမှာ ထားပေးတယ်။ နွားလေးရဲ့ခန္ဓာကိုယ် စိုစွတ်နေတာတွေ ခြောက်သွေ့သွားပေမယ့် သူ့ကို ပထမတွေ့ခဲ့တဲ့နေရာမှာလိုမျိုး နှင်းကြောင့်ရတဲ့ အပြာရောင်ကတော့ ပျောက်မသွားဘူးတဲ့။ ဒေးဗစ်က နွားလေးကို "နွားပြာကြီး" လို့ အမည်ပေးလိုက်တယ်။

Any creature raised in David's farm tended to grow to massive proportions, and The Blue Bull was no exception. He grew so big that 42 axe handles could fit between his eyes and it took a murder of crows a whole day to fly from one horn to the other. The

အဘူးပြောသော နိုင်ငံတကာပုံပြင်များ



laundryman used his horns to hang up all the farm laundry, which would dry lickety-split because of all the wind blowing around at that height.

ဒေးဗစ်ရဲ့ခြံကိုရောက်တဲ့ ဘယ်သတ္တဝါမဆို ရှင်သန်ကြီး ထွားလာတတ်ကြတယ်။ နွားပြာကြီးအတွက်ကတော့ အထူးပြော စရာမရှိပါဘူး။

နွားပြာကြီးက ထွားလွန်းတော့ မျက်လုံးတစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက် ကြားမှာ ပုဆိန်လက်ကိုင်ရိုး ၄၂ ခု ဆန့်အောင်ထားနိုင်တဲ့အထိ နေရာကျယ်တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီနေရာမှာ ကျီးကန်းတွေက တစ်နေကုန် ဦးချိုတစ်ဖက်ကနေ တစ်ဖက်ကူးရင်းနဲ့ နားနေတတ် ကြတယ်။

ပင်မင်းသမားတွေကလည်း သူ့ဦးချိုမှာ အခြောက်ခံအဝတ် လှမ်းကြတယ်။ နွားပြာကြီးရဲ့ ဦးချိုရှိတဲ့ အမြင့်နေရာမှာ လေအမြဲ တိုက်နေတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့။

Whenever he got an itch, The Blue Bull had to find a cliff to rub against, because whenever he tried to rub against a tree it fell over and begged for mercy. To whet his appetite, he would chew up thirty bales of hay, wire and all. It took six men with picaroons



to get all the wire out of his teeth after his morning snack. Right after that he would eat a ton of grain for lunch and then come pestering around the cook, begging for another snack.

နွားပြာကြီး ယားလာပြီဆိုရင် အစွန်းထွက်နေတဲ့ မာကြမ်းတဲ့ နေရာတွေကို ရှာပြီး ပွတ်တတ်တယ်။ တကယ်လို့ နွားပြာကြီးက ယားတာပျောက်ဖို့ သစ်ပင်နဲ့ပွတ်မယ်ဆိုရင် သစ်ပင်ကျိုးကျသွား မှာပါ။

နွားပြာကြီးက တစ်နေ့ကို မြက်ခြောက်ထုံး အစည်း ၃၀ နဲ့ ကျန်စားလို့ရသမျှ အကုန်စားနိုင်တယ်။ အဲဒါပြီးတော့ နေ့လယ်စာ အတွက် စပါးတန်ချိန်တစ်တန်စားပြီး အခြားစားစရာ ထပ်ကောင်း သေးတယ်။

The Blue Bull was very strong. He could pull anything that had two ends. David often used him to straighten out the pesky, twisted logging roads. By the time the bull had pulled the twists and kinks out of all the roads leading to the lumber camp, there was twenty miles of extra road left flopping about with nowhere to go. So, David rolled

အဘွားပြောသော နိုင်ငံတကာပုံပြင်များ



them up and used them to lay a new road into the nearby town.

နွားပြာကြီးက တအားသန်မာတော့ ဘယ်အရာကိုမဆို ဆွဲနိုင်၊ မနိုင်တယ်။ ဒေးဗစ်ကတော့ သူ့ကို ကွေးကောက်နေတဲ့ အရာတွေ ဖြောင့်အောင်၊ တွန့်လိမ်နေတာတွေ ပြန်ပြေအောင် လုပ်တဲ့နေရာမှာ အများဆုံးအသုံးချသတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ ဒေးဗစ်က နွားပြာကြီးကို အသုံးမလိုတဲ့ပစ္စည်း အကြီးအသေးမှန်သမျှ စုပုံတဲ့ နေရာထိရောက်အောင် ဆွဲတင်တဲ့နေရာမှာသုံးရင်းနဲ့ အနီးအနား က မြို့ကို ဆက်သွယ်တဲ့ လမ်းပေါက်အောင်လည်း နွားပြာကြီးကို သုံးခဲ့တယ်။

David also used The Blue Bull to pull the heavy tank wagon which was used to coat the newly-straightened lumber roads with ice in the winter, until one day the tank sprang a leak that trickled south and became a river. After that, the bull stuck to hauling logs. Only he hated working in the summertime, so David had to paint the logging roads white after the spring thaw so that the bull would keep working through the summer.



ဒေးဗစ်က ကြီးမားလေးလံတဲ့ ဝန်တင်ကားကြီးတွေကို ဆွဲတဲ့ နေရာမှာလည်း နွားပြာကြီးကို သုံးပါတယ်။ ဝန်တင်ကားကြီးတွေ ဆိုတာ ဆောင်းတွင်းမှာ ရေခဲတွေပိတ်ဖုံးလို့ ပျက်နေတဲ့လမ်းကို ရှင်းပေးမယ့်ကားကြီးတွေပါ။ တကယ်လို့ ရေခဲလမ်းတွေကို မရှင်း နိုင်ရင် အရည်ပျော်တဲ့အခါ မြစ်ကြီးတစ်စင်းလို ဖြစ်လာနိုင်ပါ တယ်။

အဲဒီနောက် နွားပြာကြီးက သစ်လုံးတွေကိုပါ ဆွဲပေးရတယ်။ နွားပြာကြီးမကြိုက်ဆုံးကတော့ နွေရာသီအချိန်မှာ အလုပ်လုပ်ရ တာကိုပါ။ ဒါကိုသိတဲ့ဒေးဗစ်က သစ်လုံးဆွဲတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက် မှာ နွေဦးရာသီပြီးပြီဆိုတာနဲ့ ဆေးအဖြူရောင်တွေ လိုက်သုတ် ထားလိုက်တယ်။ ဒါမှပဲ နွားပြာကြီးက ဆောင်းရာသီမှတ်ပြီး တစ်နှေလုံး အလုပ်လုပ်နိုင်မှာပါ။

One summer, as The Blue Bull was hauling a load of logs down the whitewashed road and dreaming of the days when the winter would feel cold again and the logs would slide easier on the “ice”, he glanced over the top of the mountain and caught a glimpse of a pretty cow grazing in a field. He twisted out of his harness and stepped over the mountain to introduce him. It

အဘွားပြောသော နိုင်ငံတကာပုံပြင်များ



was love at first sight, and David had to abandon his load and buy the cow from the farmer before the bull would do any more hauling.

တစ်ခုသော နွေရာသီမှာတော့ နွားပြာကြီးက ဖြူဖွေးနေတဲ့ လမ်းပေါ်မှာ သစ်လုံးတွေဆွဲရင်း ယခင်နေ့ဆောင်းရာသီကို သတိရနေမိတယ်။ သစ်လုံးတွေဆွဲတဲ့အခါ ချောနေတဲ့ ရေခဲပြင်ကနေ အောက်ကိုလျှောချရတာ လွယ်ကူတဲ့အကြောင်း စဉ်းစားနေရင်း တောင်ထိပ်ပေါ်ကနေ အောက်ကို မျက်စိရောက်သွားတာနဲ့ လယ်ကွင်းထဲမှာ အင်မတန်လှပတဲ့ အစာစားနေတဲ့ နွားမတစ်ကောင်ကို သွားတွေ့လိုက်တယ်။

နွားပြာကြီးက နွားမလှလှလေးကို မြင်တာနဲ့ ဇက်ကြီးကို လှုပ်ခါလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တောင်ပေါ်ကိုတက်သွားပြီး နွားမလေးနဲ့ သွားမိတ်ဆက်လိုက်တယ်။ နွားပြာကြီးက နွားမလှလှလေးကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်ကြိုက်မိသွားတာပေါ့။ ဒါကိုသိတဲ့ နွားပိုင်ရှင် ဒေးဗစ်က နွားပြာကြီး အလုပ်ကမနားခင် အဲဒီနွားမလေးကို လယ်သမားဆီကနေ ကြိုပြီးဝယ်ထားလိုက်တယ်။

The cow had long yellow eyelashes that tickled the lumberjacks standing on the other end of camp each time she blinked. She produced all the dairy products for the lumber camp. Each



day, the cook made enough butter from her cream to grease the giant pancake griddle and sometimes there was enough left over to butter the toast!

နွားပြာကြီး စိတ်ဝင်စားတဲ့နွားမလေးက အဝါရောင်မျက်တောင်ကော့ကော့နဲ့ နွားပြာကြီးဘက်ကို မျက်လုံးမှိတ်ပြတတ်တယ်။ နွားမလေးက သစ်ဆွဲစခန်းအတွက် နို့ထွက်ပစ္စည်းတွေကို ထုတ်ပေးရသူဖြစ်တယ်။ စားဖိုမှူးတွေက နွားမလေးဆီကရတဲ့ နွားနို့၊ မလိုင်တွေကို လုံလောက်အောင်သုံးပြီး ပိုတာကိုတော့ ထောပတ်ဖြစ်အောင် ချက်ကြတယ်။

The only bone of contention between the cow and the bull was the weather. The Blue Bull loved the ice and snow and his cow loved warm summer days. One winter, the cow grew so thin and pale that David asked his clerk to make her a pair of green goggles so she would think it was summer. After that, the cow grew happy and fat again, and produced so much butter that David used the leftovers to grease the whitewashed



lumber roads in summer. With the roads so slick all year round, hauling logs became much easier for The Blue Bull, and so he eventually came to like summer almost as much as his beloved, the cow.

နွားပြာကြီးနဲ့ သူ့နွားမလေးတို့အကြား ကွာခြားနေတဲ့စိန်ခေါ်မှုကတော့ ရာသီဥတုပါ။ နွားပြာကြီးက ရေခဲနဲ့ နှင်းတွေဖုံးနေတဲ့ ဆောင်းရာသီကို ချစ်သလို နွားပြာကြီးရဲ့နွားမကတော့ ပူနွေးတဲ့ နွေရာသီကို နှစ်သက်သတဲ့။ တစ်ခုသောဆောင်းတွင်းမှာ နွားမကလေးက တဖြည်းဖြည်းပိန်လှီပြီး ဖြူဖျော့လာတယ်။ ဒေးဗစ်က သူ့စာရေးကို နွားမလေးစိတ်ထဲ နွေရာသီလို့ထင်ရအောင် လေကာမျက်မှန်အစိမ်းတပ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း နွားမလေးက အစာကောင်းကောင်းပြန်စားပြီး ပြန်ဝလာတယ်။ ဒါမှလည်း နွားမလေးဆီက နို့ထွက်ပစ္စည်းတွေ ပြန်ရမှာပေါ့။ ဒေးဗစ်က နို့ထွက်ပစ္စည်း အပိုအလျှံတွေထဲက ထောပတ်လိုမျိုးကနေ အမဲဆီထုတ်ပြီး နွေရာသီတစ်လျှောက် သစ်ဆွဲရင် လျှောက်နဲ့ လွယ်ကူနေအောင် အသုံးပြုတတ်တယ်။ နွားပြာကြီးလည်း နွားမကလေးကို ချစ်ကြိုက်ရင်း သူပါ နွေရာသီကို ချစ်တတ်လာခဲ့တယ်။





ညီအစ်မနှစ်ယောက်  
**The Two Sisters**

Once in a village there lived a man and his wife. They had a very beautiful daughter named Cathy. After the wife died, the man married again. His second wife gave birth to a girl too. They called her Suzan. Suzan was not as beautiful as the elder sister. This made the step-mother feel very jealous of Cathy.

ရွာတစ်ရွာမှာ တစ်ခါတုန်းက အမျိုးသားတစ်ဦးနဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရှိခဲ့တယ်။ သူတို့မှာ “ကေသီ” လို့ခေါ်တဲ့ လှပတဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ အမျိုးသမီးဆုံးသွားတဲ့နောက်

အမျိုးသားက နောက်အိမ်ထောင်ပြုပါတယ်။ သူ့ရဲ့ဒုတိယဇနီးကလည်း သမီးလေးပဲမွေးတယ်။ သူ့ကိုတော့ “ဆူဇန်” လို့ အမည်ပေးလိုက်တယ်။ ဆူဇန်က ကေသီလောက်မလှတော့ မိထွေးဖြစ်သူက ကေသီကို မနာလိုစိတ်ဝင်ခဲ့တယ်။ ဒီတော့ မိထွေးလုပ်သူက ကေသီကို အိမ်အလုပ်တွေအားလုံး လုပ်ခိုင်းတယ်။

**The mother made her step-daughter do all the household chores. While her own daughter used to have all the fun. “Sweep the floor and finish washing the clothes,” the mother used to scold Cathy.**

မိထွေးလုပ်သူက သူ့သမီးအရင်းကိုတော့ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေခိုင်းလေ့ရှိတယ်။ မိထွေးက ကေသီကို “ကြမ်းတွေတိုက်စမ်း၊ ပြီးရင် အဝတ်တွေကို ပြီးအောင်လျှော်လိုက်” ဆိုပြီး အမြဲဆူပူကြိမ်းမောင်းလေ့ရှိသတဲ့။

**One day, as usual Cathy was doing the daily chores. After finishing all her work, she sat down to spin with some cotton. Suddenly, a strong wind blew and the cotton flew away with the wind. On seeing this, both mother and Suzan began to laugh. “Look at that,**